

Либерален Преглед

Годишник 2019 (част 3)

ЕКСТАЗ

GET BREXIT DONE

**Списание „Либерален преглед“
Годишник-2019
(част 3)**

ЕКСТАЗ

Берлин, 2021

Тази електронна книга ви се предоставя при условията на лиценз за **„Криейтив Комънс - Признание - Некомерсиално - Без производни“ версия 2.5** (CC-BY-NC-ND version 2.5).

(Всички преводи, доколкото не е указано друго, са направени от издателя на списанието.)

Съдържание

Списък на авторите	8
Септември 2020	9
<i>Това е вашият мозък, захранван от национализма</i> Автор(и): Робърт Саполски	10
<i>Как турската телевизия превзема света</i> Автор(и): Фатима Бхуто	21
<i>В очакване на Годо в Сараево</i> Автор(и): Сюзън Зонтаг	33
<i>Ислямизирани балкани: динамика на разказите – част 1</i> Автор(и): Евгения Иванова	58
<i>Нещо като нож, нещо като „имам пиш“, нещо като нищо на света</i> Автор(и): Владимир Сабоурин	68
<i>Ислямизирани балкани: динамика на разказите – част 2</i> Автор(и): Евгения Иванова	72
<i>Балканският комплекс за непълноценност</i> Автор(и): Златко Ангелов	111
<i>Ислямизирани балкани: динамика на разказите – част 3</i> Автор(и): Евгения Иванова	119
<i>За комплексите – лични и национални</i> Автор(и): Златко Енев	158
<i>Ислямизирани балкани: динамика на разказите – част 4</i> Автор(и): Евгения Иванова	166
<i>За Грета Тунберг, човешката слепота и планетата, наречена „Титаник“</i> Автор(и): Златко Енев	209
<i>Ислямизирани балкани: динамика на разказите – част 5</i> Автор(и): Евгения Иванова	211

Октомври 2020	248
<i>Лоши прадеди: нарушава ли кризата на климата правата на онези, които тепърва ще се раждат?</i> Автор(и): Астри Тейлър.....	249
<i>„Ако красивото не боли, можете да го купите“. Интервю с Петер Хандке</i> Автор(и): Петер Хандке, Андре Мюлер.....	260
<i>Романите на Олга Токарчук срещу национализма</i> Автор(и): Рут Франклин.....	281
<i>„С писането си днес просто се стремя към оцеляване“. Интервю с Елфриде Йелинек</i> Автор(и): Андре Мюлер, Елфриде Йелинек.....	298
<i>Животът на инвалидите в България. Различни форми на отсъствия</i> Автор(и): Румен Петров.....	312
<i>Защо Грета Тунберг е толкова дразнеща за определен вид мъже?</i> Автор(и): Дженифър О’Конъл.....	319
<i>Феноменът Грета Тунберг и традициите на българското публично мислене и говорене</i> Автор(и) Златко Енев.....	323
<i>Морален ли е затворът (български)?</i> Автор(и): Румен Петров.....	335
<i>Петер Хандке като сръбски националист: Аз виждам нещо, което вие не закривате</i> Автор(и): Юрген Брокоф.....	344
<i>В света на Елиф Шафак</i> Автор(и): Шрешта Саха.....	351
<i>Четири мита за аутизма, от които трябва да се освободим</i> Автор(и): Стив Силбърман.....	360
<i>Злото подозрение срещу ваксинациите</i> Автор(и): Харо Албрехт и Мирай Калискан.....	368
<i>Поезия на личното надлично</i> Автор(и): Златко Ангелов.....	376

<i>Крайно време е някой да разсече този страшен и зловец</i> <i>Гордиев възел</i>	
Автор(и): Манол Пейков	384
<i>Гугъл твърди, че е постигнал „квантовия пробив“,</i> <i>който може би напълно ще промени компютрите</i>	
Автор(и): Кейд Метц	388
<i>Станете по-умни</i>	
Автор(и): Жамè Касио	393
Ноември 2019	410
<i>Владимир Набоков: интервю за „Апострофи“</i>	
Автор(и): Владимир Набоков, Бернар Пивò	411
<i>Една пречупена съдба</i>	
Автор(и): Кирил Тонев	424
<i>Възхвала на Ханс Аспергер – част 1</i>	
Автор(и): Златко Енев	497
<i>За писането</i>	
Автор(и): Златко Енев	524
Декември 2019	531
<i>Искам човекът да е винаги приятен и да си правим моабет</i>	
Автор(и): Петър Воденичаров, Кристина Попова, Анастасия Пашова	532
<i>За езика свещен на моите деди</i>	
Автор(и): Златко Енев	580
<i>Наследството на злото</i>	
Автор(и): Майкъл Гора	596
<i>Турция и Русия: Парадоксът на родовите прилики</i>	
Автор(и): Игор Торбаков	605
<i>Москва не вярва на сълзи и клишета</i>	
Автор(и): Евдокия Борисова	618

<i>Ръката, която те държи</i>	
Автор(и): Дияна Тончева	650
<i>„Под игото“, или за не-насладимостта на националната ни класика</i>	
Автор(и): Златко Енев	655
<i>Как се правят учебникови издания на класиците в Германия</i>	
Автор(и): Златко Енев	674
<i>Метеж на роботърговски кораб или Естетика на съпротивата</i>	
Автор(и): Владимир Сабоурин	680
<i>За из(б)ора на белоногата и за един от несбъднатите геопо(е)тически бракове по сметка на Балканите</i>	
Автор(и): Юрий Проданов	684
<i>Мощното слово на Егор Жуков</i>	
Автор(и): Егор Жуков	690
<i>Не е крайно лошо</i>	
Автор(и): Дияна Тончева	696
<i>Когато телевизията започна да се излъчва по радиото...</i>	
Автор(и): Александър Лазаров	700

Списък на авторите

А

Албрехт, Харо **368**
Ангелов, Златко **111, 376**

Б

Борисова, Евдокия **618**
Брокоф, Юрген **344**
Бхуто, Фатима **21**

В

Воденичаров, Петър **532**

Г

Гора, Майкъл **596**

Е

Енев, Златко **158, 209, 497, 524, 580,**
655, 674

Ж

Жуков, Егор **690**

З

Зонтаг, Сюън **33**

И

Иванова, Евгения **58, 72, 119, 166, 211**

Й

Йелинек, Елфриде **298**

К

Калискан, Мирай **368**
Касио, Жамè **393**

Л

Лазаров, Александър **700**

М

Метц, Кейд **388**
Мюлер, Андре **260, 298**

Н

Набоков, Владимир **411**

О

О'Конъл, Дженифър **319**

П

Пейков, Манол **384**
Петров, Румен **312, 335**
Пивò, Бернар **411**
Проданов, Юрий **684**

С

Сабоурин, Владимир **68, 680**
Саполски, Робърт **10**
Саха, Шрешта **351**
Силбърман, Стив **360**

Т

Тейлър, Астра **249**
Тонев, Кирил **424**
Тончева, Дияна **650, 696**
Торбаков, Игор **605**

Ф

Франклин, Рут **281**

Х

Хандке, Петер **260**

Септември 2020

Това е вашият мозък, хранен от национализма

Автор(и): Робърт Саполски

Биологията на „Нас“ и „Тях“

Той никога не получи и най-минимален шанс. Първата му грешка беше, че беше тръгнал да търси храна сам; може би нещата щяха да се развият другояче, ако би бил заедно с някой друг. Втората, и по-голяма грешка беше, че се заскита твърде далеч в долината, в една опасна гориста площ. Именно тук той рискуваше да се сблъска с „Другите“ – ония, които идваха от билото над долината. В началото бяха само двама и той се опита да се бие, но други четирима се промъкнаха зад него и той бе заобиколен. Оставиха го да кърви до смърт и по-късно се върнаха, за да осакатят тялото му. В крайна сметка се получиха почти двадесет такива убийства, докато не остана никой, способен да защитава територията, и Другите завзеха цялата долина.

Главните герои в тази история на кръв и завоевания, [разказана](#) за първи път от приматолога Джон Митани, не са хора; те са шимпанзета, живеещи в един национален парк в Уганда. В продължение на едно десетилетие мъжките шимпанзета от едната група систематично убиват всеки съседен мъжкар, отвличат оцелелите женски и разширяват територията си. Подобни атаки се случват и в други популации на шимпанзета; [едно проучване](#) от 2014 г. установява, че за шимпанзетата е около 30 пъти по-вероятно да убият член на съседна група, отколкото да убият някой от своите. При всяка от атаките средно осем мъжкар се нахвърлят върху жертвата.

Ако такава е жестоката реалност на живота като маймуна, то дали е изненадващо, че хората, които споделят повече от 98% от своята ДНК с шимпанзетата, също разделят света на „нас“ и „тях“ и често воюват въз основа именно на това разделение? Разбира се, опростяващите сравнения са нещо опасно; хората споделят също толкова голяма част от своята ДНК и с [по-дребните шимпанзета] бонобо, сред които такава брутално поведение е нещо нечувано. И въпреки че хората убиват не само заради

достъпа до някоя долина, но и заради абстракции като идеология, религия и икономическа сила, те са без конкуренция в способността да променят поведението си. (Шведите са прекарвали седемнадесети век най-вече в различни военно-грабителски кампании из Европа; днес те са просто, хм, шведите.) И все пак, както най-добрите, така и най-лошите [поведенчески] моменти на човечеството възникват от една система, която включва всичко – от невронната активност на предишната секунда, та чак до последните няколко милиона години на еволюцията (заедно със сложен набор от допълнителни социални фактори). За да се разбере динамиката на идентичността на човешките групи, включително и възраждането на национализма, е нужно да се разбират биологическите и познавателни основания, които ги оформят.

Един такъв анализ предлага малко основания за оптимизъм. Нашите мозъци разграничават членовете на собствената група от „външните“ само за части от секундата, и те ни насърчават да бъдем любезни към първите, но враждебни към последните. Тези предубеждения са автоматични и несъзнателни, и се появяват в удивително ранна възраст. Разбира се, те са произволни и често променливи. Днешните „тях“ могат да станат утре „нас“. Но това е слаба утеха. Хората могат да овладеят инстинктите си и да изградят общества, които отклоняват груповата конкуренция по посока на арени, които са по-малко разрушителни от военните, но психологическите основи на племенния живот продължават да съществуват дори и когато хората разбират, че тяхната лоялност към неща като нацията, цвета на кожата, Бога или спортния отбор са също толкова случайни, колкото е хвърлянето на чоп. На нивото на човешкия разум почти нищо не пречи настоящите съотборници утре да станат отново врагове.

Племенни умове

Склонността на човешкия ум за мислене от типа „ние срещу тях“ е вкоренена много дълбоко. Многобройни внимателни проучвания показват, че мозъкът прави такива различия автоматично, и то с невероятна скорост. Поставете някой доброволец в магнитно-резонансов скенер и му показвайте бързо преминаващи снимки на различни лица. Сред типичните бели доброволци в скенера, съглеждането на чернокожи лица мигновено активира амигдалата, една мозъчна област, която е централна при пораждането на емоциите, свързани със страх и агресия. Обикновеното време на реакция е по-малко от една десета от секундата.

В повечето случаи префронталната мозъчна кора, една област от решаващо значение за импулсния контрол и емоционалната регулация, влиза в действие една или две секунди по-късно и заглушава амигдалата: „Недей да мислиш по този начин, аз не съм такъв човек“. И все пак първоначалната реакция обикновено е такава на страх, дори и сред хора, които би трябвало да знаят по-добре [какво мислят и вършат].

Тази констатация не е изолирана и единична. Гледането в лицето на някой човек от собствената раса активира една специализирана част от мозъка на приматите, наречена вретеновиден кортекс [fusiform cortex], която разпознава лицата, но тя се активира по-малко, когато въпросното лице е на човек от друга раса. Гледането на сцена, при която ръката на човек от собствената раса е убождана с игла, активира предната поясна мозъчна кора – една област, която има връзка с чувството за емпатия; ако обаче ръката принадлежи на човек от друга раса, това активиране е далеч по-слабо. Не всяко лице и болка имат едно и също значение.

На всяка крачка хората правят автоматични, оправдани с ценности решения относно социалните групи. Да предположим, че имате предразсъдъци към „огрите“ – нещо, което обикновено скривате. Някои инструменти, като например [имплицитния тест за асоцииране](#), ще разкрият предразсъдъците ви въпреки това. [Ето как изглежда той]: на компютърния екран се редуват лица и силно емоционални термини, като „героичен“ или „невеж“. В отговор на това се изисква да натиснете бързо един от два бутона. Ако двойките от натискания отговарят на вашите пристрастия („натиснете бутон А за лицето на огър или отрицателен термин, и бутон В за човешко лице или положителен термин“), задачата е лесна и ще реагирате бързо и точно. Но ако двойките са преобърнати („натиснете бутон А за човешко лице или отрицателен термин и бутон В за лице на огър или положителен термин“), отговорите ви ще се забавят. Всеки път има известно закъснение, тъй като дисонансът между асоциирането на огри с понятия като „грациозни“ или на хора с „миризливи“, ви забавя с няколко милисекунди. При достатъчно опити тези закъснения могат да бъдат открити, с което ще разкрият предразсъдъка ви срещу огрите – или, в случая с действителни субекти, предразсъдъци срещу определени раси, религии, етничности, възрастови групи и телесни типове.

Излишно е да казвам, че много от тези предубеждения се придобиват с времето. Но когнитивните структури, от които те се нуждаят, често присъстват още от самото начало. Дори бебетата предпочитат онези,

които говорят езика на родителите им. Освен това те реагират по-положително на – и запомнят по-лесно – лицата на хората от расата на родителите си. По същия начин тригодишните са склонни да предпочитат хора от собствената си раса и пол. Това не се дължи на факта, че децата се раждат с вродени расистки убеждения, нито пък е нужно родителите активно или имплицитно да предават собствените си расови или полови предубеждения на бебетата. Просто децата са в състояние да възприемат такива влияния още в много ранна възраст. Те харесват онова, което е познато, и това често ги кара да копират етническите и езикови вътрешно-групови категоризации на родителите си.

Понякога самите основи на привързаността и сътрудничеството са нещата, които залягат в основата на по-мрачните импулси на човечеството. Помислете например за окситоцина, едно химическо съединение, чиято репутация на неясен „хормон на гушкането“ наскоро попадна под определена критика. При бозайниците окситоцинът е от основно значение за свързването на майката и бебето, и спомага за създаването на тесни връзки в моногамните двойки. При хората той насърчава цял набор от про-социални поведения. Участниците в изследвания, на които е даден окситоцин, стават по-щедри, доверчиви, емпатични и експресивни. Но [някои последни открития](#) дават основание да се смята, че окситоцинът подтиква хората да действат по този начин само към членовете на собствената група – техните съотборници в игра, например. Към външни лица той ги прави агресивни и ксенофобски настроени. Хормоните рядко засягат поведението ни по този начин; нормалното им въздействие просто варира при различни обстоятелства. Окситоцинът обаче задълбочава разделителната линия в мозъка ни между „нас“ и „тях“.

Казано просто, невробиологията, ендокринологията и психологията на развитието рисуват мрачна картина на живота ни като социални същества. Когато става въпрос за групова принадлежност, хората не изглеждат твърде далеч от семействата на шимпанзетата, които се убиват взаимно в горите на Уганда: най-фундаменталната вярност на хората е към познатото. Всичко друго или всеки друг най-вероятно ще бъде посрещнато, поне първоначално, с определена мярка на скептицизъм, страх или враждебност. В практиката хората са в състояние да поставят под въпрос и укротят агресивните си тенденции към Другите. И все пак това обикновено е вторична, коригираща стъпка.

От тюрбани към хипарски бради

При целия този песимизъм все пак има решаваща разлика между хората и онези воюващи шимпанзета. Човешката склонност към групово пристрастие е дълбока, но е сравнително ценностно-неутрална. Въпреки че човешката биология прави бързото, имплицитно формиране на дихотомии от вида „нас – тях“ практически неизбежно, кой точно ще се счита за аутсайдер, не е нещо твърдо фиксирано. Всъщност то може да бъде променено начаса.

От една страна, хората принадлежат към многобройни, едновременно припокриващи се групи, всяка със свой собствен каталог на външни лица – онези с различна религия, етническа принадлежност или раса; онези, които поддържат друг спортен отбор; онези, които работят за конкурентна компания; накрая, просто онези, които имат различно предпочитание към, да речем, Кола или Пепси. Най-важното е, че отличителността на тези различни групови идентичности се променя през цялото време. Ако вървите по тъмна улица през нощта и видите да се приближава някой от „тях“, амигдалата ви моментално ще изгуби ума и дума. Но седнете до този човек в някой стадион, докато крещите заедно в подкрепа на един и същи отбор, и амигдалата ви си остава спокойно задрямала. Аналогично, изследователи от Калифорнийския университет в Санта Барбара [са показали](#), че участниците в различни експерименти са склонни бързо и автоматично да категоризират снимките на хората по раса. Но ако изследователите покажат на участници снимки на черни и бели хора, носещи униформи в два различни цвята, то субектите автоматично започват да категоризират хората по униформите, като обръщат много по-малко внимание на расата. Или, с други думи, голяма част от склонността на хората към мислене от рода „вътрешна/външна група“, не е постоянно свързана с конкретни човешки атрибути като раса. Вместо това, тази когнитивна архитектура е еволюирала по такъв начин, че да дава възможности за откриване на всякакви потенциални сигнали за сключване на социални коалиции и съюзи – да увеличи шанса ни за оцеляване, като разграничава приятелите от враговете. Специфичните черти, върху които хората се фокусират, за да направят това разграничение, варират в зависимост от социалния контекст и могат лесно да бъдат манипулирани.

Дори когато груповите граници си остават фиксирани, характеристиките, които хората имплицитно асоциират с „тях“, могат да се про-

менят – помислете например за това как са се променяли в хода на времето възприятията относно различните имигрантски групи в САЩ. Дори и това дали някаква разделителна линия ще бъде изобщо прокарана е нещо, което варира от място на място. Самият аз съм израснал в един квартал на Ню Йорк с дълбоки етнически напрежения – само за да разбера по-късно, че Средна Америка [т. е. щатите от средата на североамериканския континент, бел. пр.] почти не прави разлика между типичните за стария ми квартал „нас“ и „тях“. Всъщност някои актьори прекарват цели кариери в последователно представяне на портрети на герои първо от едната, а след това от другата група.

Тази променливост и ситуационна зависимост е нещо уникално човешко. При други животински видове различията между вътрешната и външната група отразяват различни степени на биологична свързаност или онова, което еволюционните биолози наричат „родова селекция“. Гризачите правят разлика между братя и сестри, братовчеди и непознати, според миризмата – тоест според фиксирани, генетично определени феромонни сигнатури – и адаптират готовността си за сътрудничество в зависимост от това. А онези убийствени групи от шимпанзета се състоят преди всичко от братя или братовчеди, които са израснали заедно и причиняват вреди най-вече на външни за групата лица.

Хората, естествено, са също силно способни на родово-селективно насилие, но манталитетът на човешките групи често е напълно независим от такива инстинктивни семейни връзки. Вместо това повечето съвременни човешки общества разчитат на културна родова селекция – процес, който позволява на хората да се чувстват тясно свързани с други себеподобни, които в чисто биологичен смисъл са им напълно непознати. Често това изисква силно активен процес на въвеждане, със собствените му съпътстващи ритуали и речници. Помислете за военните учения, които създават „братя по оръжие“, за студентите-първокурсници, които стават членове на различни „братства“ или „сестринства“, или за днес вече не актуалната процедура на приветстване на ново-дошлите имигранти в „Американското семейство“. Този управляем, а не генетично фиксиран, път към формиране на идентичността, също кара хората да възприемат произволни маркери, чрез които да отбележат собствения си културен род сред океана от непознати – оттук и значението, което различните общности придават на неща като флагове, облекло или окосмяване по лицето. Хипарската брада, тюрбанът и бей-

зболната шапка с надпис „Да направим Америка отново велика“ – всички те изпълняват точно тази роля, като изпращат силни сигнали за племенна принадлежност.

Нещо повече, тези културни общности са произволни в сравнение с относително фиксираната логика на биологичната родова селекция. Малко неща демонстрират тази произволност толкова добре, колкото го прави опита на имигрантските семейства, при които случайността на визовата лотария може да промени радикално образованието, възможностите за кариера и културните предпочитания на едно дете. Ако родителите на баща ми бяха пропуснаха влака от Москва, който едва са хванали, може би днес щях да бъда непрестанно пушещ руски учен, вместо американецът със сандали, който днес съм. Надграждани над нивата на отделните семейни истории, нашите големи групови идентичности – националните и културни принципи, които структурират живота ни – са също толкова произволни и подвластни на капризите на историята.

Революция или реформа?

Това, че нашите групови идентичности – национални и други – са случайни, в никакъв случай не ги прави по-малко важни за практиката на животите ни – и за добро, и за зло. В най-добрия случай национализъмът и патриотизмът могат да подтикнат хората да плащат данъците си и да се грижат за онези сред тях, които са по-зле, включително и за хора, с които не ги свързват роднински връзки, които те не са срещали никога, и никога няма да срещнат отново. Но тъй като в исторически план тази солидарност е била изградена върху културни маркери на псевдо-родство, тя лесно се дестабилизира, особено в резултат от силите на глобализацията. Тези нови сили са напълно в състояние да направят несъстоятелни хората, които някога са били архетипи на локалната култура, и да направят възможни връзките между много по-различни видове съседи, отколкото е бил случаят при бабите и дядовците им. Изправен пред такъв вид разрыв, гражданският национализъм, който някога е плащал данъците, днес бързо може да се превърне в нещо много по-мрачно: например дехуманизираща омраза, която превръща [Евреите в „паразити“](#), [тутсите \[от Руанда\] в „хлебарки“](#), или [мюсюлманите в „терористи“](#). В наши дни този токсичен вид национализъм се завръща по целия свят, насърчаван от политически лидери, които бързат да го използват за собствените си изборни предимства.

Когато човек е изправен пред някакво подобно „възраждане“, той обикновено се чувства изкушен да пледира към „здравия разум“ на хората. Разбира се, ако хората биха могли да разберат колко произволен е национализмът, то това понятие би им изглеждало нелепо. Национализмът е продукт на човешкото познание, така че познанието би трябвало да бъде в състояние да го разобличи.

И все пак това е самозалъгване. В действителност, знанието за това, че нашите различни социални връзки са по същество случайни, не е в състояние да ги отслаби. Работейки през 1970-те години, психологът [Хенри Таджфел](#) е нарекъл това „парадигма на минималната група“. Вземете която и да е група непознати и я разделете на две групи по случаен принцип, като хвърляте чоп. Участниците знаят отлично колко безсмислено е това разделение. И все пак само в рамките на няколко минути те стават по-щедри и по-доверчиви към членовете на собствената си група. „Ези“ предпочитат да не са в компанията на „тура“, и обратно. Привличането на мисленето от вида „тях срещу нас“ е изключително силно, дори когато произволността на социалните граници е напълно прозрачна, да не говорим пък за случаите, когато то е вплетено в сложен разказ за лоялността към отечеството. Не можете да накарате хората да се откажат от една позиция, която те не са избрали съзнателно, на първо място.

Модерното общество може да се окаже неразривно свързано с национализма, както и много други разновидности на човешкото разделение. В такъв смисъл може би ще бъде по-продуктивно [тези динамики](#) да бъдат впрегнати за полезна работа, вместо да бъдат оборвани или осъждани. Вместо да насърчават враждебността и ксенофобията, днешните лидери трябва да се позовават на вродените вътрешно-групови тенденции на хората, които стимулират сътрудничеството, отчетността и грижите за ближните ни. Представете си една националистическа гордост, която е вкоренена не във военната сила или в етническата хомогенност на страната, а в способността да се грижим за възрастните си хора, да отглеждаме деца, които имат високи резултати при тестовете за съпричастност, или да осигуряваме [за всички] висока степен на социална мобилност. Един такъв прогресивен национализъм със сигурност би бил за предпочитане пред онзи, изграден върху митове за жертви и мечти за отмъщение. Но като се има предвид, че изкушението да се смята познатото за по-висшестоящо, все още е дълбоко вкоренено в умовете ни, то едва ли е невъзможно да си представим как хората започват война заради въпроса,

коя от двете групи е по-способна да извършва най-благородните действия на случайна доброта. Разглеждани от тази гледна точка, най-лошите страни на национализма едва ли ще бъдат преодолені скоро.

Робърт Саполски е професор по биология, неврохирургия, неврология и неврологични науки в Станфордския университет и автор на *Поведението: Човешката биология в нейните най-добри и най-лоши страни*.

Коментари (3)

- 11-09-2019|**Свързан с Корените си!**

Господин Енев, има различни видове национализми-не може да се сравнява този на средноголямата за Европа България с този на суперсилата САЩ, нито пък този на политическата Швейцарска нация с този на еднородността на Полша, или пък този на национално единната Великобритания с този на разделеният Корейски народ, и особено-този на единната и непоробената Япония с този на почти никога нямал своя държавност и разкъсан на 4 парчета Кюрдски народ-защото всяка нация има свой живот, цели, култура, успехи, трагедии, интереси и мечти, и е демагогия да се приравняват под един и същи калъп. А да ви напомня ли кой е югоизточният съсед на България-Неоосманиска и диктаторска Турция със над 83 милионно население, половин милионна армия, най-здравите традиционни ценности в Европа -Отечество, Семейство, и дори Бог, независимо от серкуларизацията на Ататюрк, и затъваща стопански-по примерът с Кипър през 74-та Ердоган спокойно може да ни нападне, за да се закрепим на власт, ако бъде застрашен, и да отцепи Юго-

източна България, а останалата част от България да превърне в протекторат, без армия и външно министерство-те ще бъдат поети от Аскерът и Високата му порта. При такова положение да искате да се откажем от единствената ни що-годе съществуваща защитна идеология-авторитетът на църквата у нас е отслабен непоправимо още от Църковната Борба, а Панславизмът-от Тюрко-Алтайската, Индо-Иранската и другите шльоциериански теории за етногенезисът ни, както и от войните през 20-ти век, е все едно да искате от Нидерландия да се откаже от дигите си-това за България ще е самоубийствено.

- 11-09-2019|**Свързан с Корените си!**

А за каква „заплаха от Национализма“ говорите вие, господин Енев, в нашата страна-рядко може да намерите по-малко патриотичен народ от днешният Български!? В началото на нулевите години ние имаме двама последователни министър-председатели от Небългарски произход, като първият слабо владееше Българският!? За 30 години ДПС не само че участва в 4 правителства, а и стана Дълбока Държава-единствената голяма партия, която никога не е била критикувана от масмедийните ни, е именно тя, и си спомнете в колко корупционни скандали е замесена-продажбата на ТЕЦ „Варна“ на Ахмед Доган чрез подставено лице, къщите за гости, язовир „Цанков Камък“ и самоубиването на един от заместник-председателите на партията в дворецът на Доган-ако такава демонстративна разправа си я беше позволил политик от друга партия, политическата му кариера щеше завинаги да е приключила, независимо дали щяха да го осъдят или не!? В Държава, която за 30 години не е изгонила нито един чужд посланик и нито веднъж не е скъсала дипломатическите си отношения!? В държава, в която за 30 години все още няма нито една присъда по обвиненията „шпионаж“ и/или „държавна измяна“!? В държава, в която турското робство полуофициално е обявено за „Златен век“ в развитието ѝ – след като трудовете на награденият с турски орден холандец Майкъл Кийл, открито ругаещ ни и изкарващ ни за „най-нискокултурният“ Балкански народ не само че почти не се критикуват публично, а и дори са представяни във държавният Великотърновски университет!? И най-вече-в държава, която за малко доброволно да се самонатопа за Атентатът във Крайстчърч заради една обиколка на Бердън Тарант и няколко имена на Български военни победи върху оръжията на нападенията, независимо че той е слушал сръбска

песен, а над половината имена са били свързани със сръбската история, и в която заради глупавото поведение на неколцина наши туристи в Тайланд треторазряден журналист от някакъв си Туристически сайт може да желае открито да изчезнем като Народ, и да му пригласят открито медии като сайтът „Блиц“, и почти никой да не се смути от това, а на 8-ми март в центърът на София циганка феминистка посред бял ден да издига лозунгът „Жени, спрете да раждате Българчета!“ и да няма негативна реакция в медиите, или поне да бъде заплюта публично от някой минувач!? Едва ли политиците, медиите, НПО-тата и най-вече правоохранителните органи щяха да са толкова negliжиращи с държанието си, ако някой беше поискал циганите да изчезнат заради някой пиянски запой или зверско престъпление срещу жена, старец и/или дете, или пък ако на Луков Марш се появише лозунгът – „Жени, спрете да раждате Циганета и Турчета“-то тогава дори ако тези бабаити не бяха осъдени, то щеше да им остане клеймо за цял живот, като Журналистът щеше да си е загубил работата!

- **11-09-2019|Свързан с Корените си!**

Не забравяйте, че един от най-ярките критици на Национализъмът в България е и Стефан Влахов-Мицов-най-големият родоотстъпник, раждал се в Историята, обявяващ, че съюзът му на „свободните писатели“ се наричал така, именно защото отхвърлял Национализъмът като съдържание и практика, а в действителност той е виден македонист, въпреки че е роден в Габрово, в това качество той е един от най-крайните шовинисти на Балканите-поиска в България да се заселят цитирам „Нормални и цивилизовани етноси“, а за братята край Вардара им препоръчва национализъм и дори-“ирендентизъм“ към титовският конструктор понеже тярбвало да си запазят държавата!? Това не разкрива ли защо той се противопоставя на Българският национализъм-това е просто форма на Информационна война срещу България от страна на Скопие!? И в една националистическа страна съюзът му щеше ли да съществува, а той да има репутацията на „инетелктуалец“, след като той за почти 20 години е изсипал всички мислими и немислими обиди спрямо собствения си етнос, които може да измисли един болен мозък, и като изключим обвиненията срещу Медиците ни в Либия и спекулациите относно атентатите в Крайстчърч, няма обвинение и нападка срещу Българските държави и народ, които да не е подкрепил с персоната си!?